
LUCY GILMORE
KNIHOVNA VYPŮJČENÝCH SRDCÍ
Dva milenci. Šedesát dlouhých let.
Jedna knižní záhada, kterou je třeba vyřešit...
přeložila Karolina Limrová

KNIHOVNA VYPŮJČENÝCH SRDCÍ

THE LIBRARY OF BORROWED HEARTS
Copyright © 2024 by Lucy Gilmore
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.
www.sourcebooks.com
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Karolina Limrová, 2026
Cover © Kateřina Boudriot-Bažantová, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7214-8 (pdf)

LUCY
GILMORE

KNIHOVNA VYPŮJČENÝCH SRDCÍ

přeložila Karolina Limrová

„Ne že by se trn shýbl k úponkům,
ale úponky se přivinuly k trnu.“

EMILY BRONTËOVÁ,
Na Větrné hůrce
překlad Květa Marysková

ČÁST PRVNÍ

1

CHLOE

Tu knihu jsem objevila za bednou rezivějících instalatérských součástek.

Na jejím vybledlém kdysi zeleném přebalu si zjevně pochutnaly myši a vlhkost. Vazba povolila a rohy se drolily. Kdybych dala jen na její vzhled, musela bych usoudit, že ta věc patří do nejbližší popelnice. Možná dokonce na skládku nebezpečného odpadu, nejméně tři vrstvy žluté gumové pěny hluboko.

Samozřejmě jsem si ji nechala.

Zatím to byla jediná kniha, kterou jsem se rozhodla zachránit ze sklepního skladu, kde jsem trávila většinu uplynulého týdne, abych uklidila to, co můj šéf nazýval „binec na vyhození". Colvillská veřejná knihovna skladovala v těchto podzemních prostorách hory starých a vyřazených knih už celá desetiletí. Mnohé z nich sice nacházely nový domov díky pravidelnému „očistnému" bazaru, který se konal každý měsíc, přesto se jejich sloupy tyčily každý rok stále výš a výš.

Lidé zkrátka už nehromadili knihy jako kdysi. A už vůbec ne takové, kterým dávno vypršela pomyslná expirační lhůta.

Jejich škoda.

Pohladila jsem přebal knihy a prsty obkreslila vyražený název. Téměř se mě zmocňovala závrať. Přestože jsem tu technicky

vzato nepracovala jako knihovnice – na to totiž potřebujete titul –, zaměstnanec jsem byla, a to zatraceně dobrý. Někdy jsem tu fungovala jako domovnice, jindy jsem zaskakovala u pultu, kde se vracely knihy. Tento týden jsem ale byla pověřena úkolem, na který nikdo jiný neměl žaludek: rozloučit se s uplynulými padesáti lety.

Sbohem, ohmatané svazky romantických románů s blednoucími loknami naparujícího se Fabia na přebalu. Sbohem, zastaralé domácí příručky, plné rad urážejících tělesné proporce čtenářů. Sbohem, kuchařky, posedlé takovým množstvím aspiku a želatiny, že to moderní zažívací systém nemohl dokázat zvládnout.

I v tomhle jsem byla dobrá. Vždycky jsem vynikala v plnění úkolů, které ostatní považovali za špinavou práci. Kdybych žila ve velkoměstě nebo se pohybovala ve vysokých politických kruzích, určitě bych proslula jako člověk, který všechno zařídí. Jenže já žila v malém městečku s pouhými pěti tisíci obyvateli asi hodinu jízdy od kanadských hranic, v hlubokých lesích státu Washington. A byla jsem… co vlastně?

Uklízečka? Holka pro všechno? Otrokyně, která udělá cokoli, co se jí řekne, jen aby neztratila zaměstnání, díky němuž se dostala ke knihám tak blízko jako nikdy předtím?

Tak jo, to poslední nejspíš znělo poněkud dramaticky, jenže mě už od tahání všech těch těžkých beden nahoru a dolů po schodech příšerně bolela záda. Ve vlasech jsem měla pavučiny a na rukou tolik řezných ranek od papíru, jako bych utekla z filmového plátna nějakého miniaturního krváku. Drama bylo jedinou věcí, která mě udržovala v chodu.

„*Nemám peníze, nevím, kde je vzít, a žádná naděje mi nekyne*," přečetla jsem nahlas, když jsem nalistovala první stránku a očima přelétla úvodní řádky. „*Jsem ten nejšťastnější člověk pod sluncem*."

Dobře jsem věděla, co by se stalo, kdybych pokračovala v obracení stránek. Navzdory skutečnosti, že jsem v tomto malém

washingtonském městě pracovala jako pouhá otrokyně – nebo možná právě proto –, většinu volného času jsem trávila hluboce ponořená do četby. Protože pokud člověk nebyl nadšeným fanouškem rybaření či lovu, nic jiného se v těchto končinách dělat nedalo. Pracovala jsem a starala se o rodinu. Dělala jsem věci, do kterých se nikomu jinému nechtělo.

A četla jsem. Neustále jsem četla.

Proto jsem se jen zahihňala a strčila knihu do tašky, aby ji náhodou někdo nezahlédl. *Obratník Raka* nepatřil k románům, které by člověk nechal povalovat v kuchyňce – obzvlášť ne v takové, jako byla ta naše, kde lednice praskala ve švech doma připravenými obědy v platových krabičkách a nástěnku zdobily motivační pobídky k modlitebnímu setkání. Kdyby některý z mých kolegů takovou knihu otevřel a začal počítat, kolikrát se v ní objeví taková slova jako *čurák*, *broskvička*, nebo dokonce – cenzoři prominou – *kunda*, nejspíš by mě obvinili z napadení s úmyslem zabít.

Takové bylo naše pracoviště – a taková byla tahle kniha. *Obratník Raka* se popravdě řečeno proslavil právě tím, že byl ve Spojených státech ihned po vydání na několik desetiletí zakázaný. Netušila jsem, kdy a za jakých okolností se tenhle výtisk ocitl ve vlastnictví Colvillské veřejné knihovny, ale bylo mi jasné, proč ji někdo schoval ve sklepě. V padesátých a šedesátých letech jste za přechovávání takového titulu mohli bez nadsázky skončit ve vězení.

„Ahoj, Chloe." Do dveří sklepního skladu nakoukla hlava. Patřila mé kolegyni Pepper, řidičce naší mobilní knihovny a také jedinému člověku, kterému jsem se s nálezem zapovězeného pokladu mohla svěřit. „Gunderson ti vzkazuje, že máš zatím padla. Nemáš vyhazovat žádné další knihy, dokud nepřijedou popeláři. Prý vytváříme nebezpečné podmínky pro vznik požáru."

Vděčně jsem si oddechla a otřela si ruce do džínsů. Normálně jsem se tak ležérně neoblékala, ale jak už jsem zmínila, tento týden jsem měla za úkol vyklízet sklep. Po ramena dlouhé rezavé

vlasy jsem schovávala pod šátkem a na sobě jsem měla vytahané tričko v pase upevněné na uzel.

Takže nic moc atraktivního, ale to já celkově nejsem.

„Myslela jsem, že hasiči považovali za největší riziko požáru tenhle sklep," řekla jsem a kopla do jedné ze zaprášených beden. „Měli by se rozhodnout, co vlastně chtějí."

Pepper pokrčila rameny. „Já ty rozkazy nevymýšlím, jenom je plním." Kývla hlavou k jedné z krabic přeplněné knihami s rozevlátým Fabiem. „Tedy většinou. Co máš v plánu s tímhletím krasavcem?"

„Vyhodím ho jako všechny ostatní. Likvidovat tolik knih sice bolí, ale mám striktně zakázáno cokoli si ulít."

„A bude vadit, když to udělám já? Moje babička tyhle staré harlekýnky miluje. Pořád jí opakuju, že dnes už vychází mnohem víc druhů romantických románů, ale jí se líbí, jak tyhle voní."

Její babičku jsem znala celý svůj život, takže jsem to bez problémů přijala jako fakt. Lonnie Pakootasová byla zosobněním tvrdohlavosti – když se jí to hodilo, zarytě se držela tradic, a když ne, se stejnou zarputilostí je odmítala. Pepper byla úplně stejná, ale to jsem nemohla říct nahlas. Jednou jsem se pokusila naznačit, že jsou tu jisté podobné rysy – tedy kromě páru velkých hnědých očí, neskutečně dlouhých černých vlasů a bublavého smíchu, který dokázal zahnat každou temnotu –, ale Pepper se mnou celý následující týden nemluvila. Pakootasovy ženy si nade vše cenily vlastní jedinečnosti a běda nejlepším přátelům, kteří by se snad odvážili tvrdit něco jiného.

„Ráda bych ty ubohé zavržence zachránila, ale to bychom je musely nejdřív nějak propašovat kolem Gundersona," dumala jsem. „Víš, jaký je to podivín. Pořád strašně lpí na předpisech."

Pepper klesla hlasem, takže najednou zněla úplně stejně jako náš šéf, dutě a nosově. „Zaměstnanec Colvillské veřejné knihovny jde příkladem celé společnosti. Je dokonalým obrazem slušnosti a důstojnosti," deklamovala. Dokonce se jí podařilo pusu našpulit tak, že jí pod nosem vznikl stín podobný knírku, který se

Gunderson poslední dva měsíce snažil vypěstovat. „Nemůžeme se přece nechat přistihnout, jak po ulicích pašujeme kontraband."

„Když už mluvíme o kontrabandu…" Zalovila jsem v tašce a vytáhla výtisk *Obratníku Raka*. „Koukni na tohle. Tomu říkám obraz slušnosti a důstojnosti."

Zvědavě se na knihu podívala a pak ji namátkou otevřela někde uprostřed.

„*Je na odchodu, když tu si najednou všimne, že jeho penis leží na chodníku. Je dlouhý asi jako uříznutá násada smetáku. Nedbale ho zvedne a strčí pod paži*." Pepper to přečetla nahlas a tvář se jí okamžitě zkřivila znechucenou grimasou. „Co to sakra je, Chloe? Fuj. Fuj!"

Nemohla jsem si pomoct a zahihňala se. „Já vím. Je to příšerná knížka. Ale právě proto je tak strašně slavná. Ještě padesát let po prvním vydání se ve Státech nedala sehnat. V obchodech ji neprodávali a *rozhodně* sis ji nemohla půjčit ve veřejné knihovně."

Očividně jsem v ní probudila zvědavost. „A ty jsi ji našla tady?" divila se. „Ve sklepě?"

„Jo." Vzala jsem si od ní knihu zpátky, zalistovala a našla poslední stranu. Prstem jsem poklepala na drobné písmo. *Imprenta de Mexico, 1940*. „Jestli se nepletu, je to jedna z pirátských kopií, které mezi lidmi kolovaly v době její největší slávy. V Mexiku je tiskla firma Medusa Publishing a knihy se pak pašovaly k nám. Tenhle kousek by dnes navzdory tomu, v jakém je stavu, přišel nejméně na tisíc babek."

„Páni." Pepper přikyvovala, jako by to dokonale dávalo smysl. Což – vzhledem k tomu, co všechno věděla o mém životě – byla pravda. „To by hodně pomohlo. Na novou střechu?"

„Jen na zálohu, a to ještě pokud budu mít štěstí. Nebo bych se mohla vykašlat na opatrnost a koupit si místo toho myčku." Raději bych se tou luxusní představou neměla nechat unést. Hlavně si nedělat *příliš* velké naděje. „Nejdřív musím zjistit, kolik mi tenhle kousek může vynést… *A sakra*. Tak nic."

„Co je?“

Můj výraz i nadšení svorně pohasly, když jsem si na okraji poslední stránky všimla rukou psané poznámky. Navzdory všem obscénnostem, které kniha obsahovala, končila překvapivě mile. *Slunce zapadá. Cítím, jak řeka plyne skrze mne – její minulost, její prastará půda, proměnlivé podnebí. Pahorky se jí vlídně vinou kolem pasu: její tok je neměnný*.

A hned pod těmito větami nějaký dávný čtenář neúhledně vepsal vzkaz.

Skvělý nápad. Při západu slunce na tebe počkám u naší řeky.

Odlišným rukopisem, tentokrát zdobnějším, kdosi napsal odpověď.

Při západu slunce? A já myslela, že ‘I slunce vychází.

Už žádný Hemingway. Slíbila jsi to.

„To je sladké,“ poznamenala Pepper. „Někdo tu nechal vzkaz.“

„To tedy není!“ Prudce jsem knihu zavřela. „Tím se cena té knihy snížila nejméně na polovinu. To už nikdo nerespektuje ani majetek knihovny?“

„To se ptáš člověka, který se chystá propašovat bednu třicet let starých harlekýnek pro babičku?“

„Na tom něco je.“ Strčila jsem knihu zpátky do tašky. Poloviční poklad byl lepší než vůbec žádný.

„Jak to máš tedy v plánu udělat?“ chtěla vědět Pepper. „Jestli to Gunderson zjistí, o práci přijdeš ty, ne já. Mě se zbavit nemůže. Jsem tu jediná, kdo si dokáže poradit se spojkou v pojízdné knihovně.“

Hlavou jsem si nechala proběhnout několik různých scénářů a nakonec se rozhodla pro ten nejjednodušší.

„Nejlepší bude, když tu bednu ponesu, jako bych ji chtěla přidat na hromadu u popelnic," navrhla jsem. „Ty jen musíš Gundersona zabavit na tak dlouho, abych ji stačila schovat do dodávky pod sedadlo spolujezdce. A zítra, až pojedeš pravidelné kolečko, si ty knihy můžeš vyložit, kde chceš."

Pepper se zatvářila zkroušeně. „Takové zklamání. To ani nespustíme požární poplach? Žádná tajná znamení předávaná v kuchyňce? Myslela jsem, že jsi ďábelsky chytrá a vynalézavá."

Měla pravdu. Skutečně jsem *byla* chytrá a vynalézavá, ale jenom proto, že jsem neměla na vybranou. Nouze dokáže člověka donutit k dost podivným věcem. Občas to může dokonce znamenat, že si uváže šátek na piráta a vdechuje sklepní toxiny, jen aby dostal výplatu. A jindy se zase dopustí ubohé ne tak docela krádeže polorozpadlého pokladu, který by jinak *stejně* skončil na smetišti.

„Je to bedna starých knih, ne Picasso," opáčila jsem. „Hele, chceš s tím pomoct, nebo ne?"

„Tak fajn. S tebou je ale sranda." Pepper zakoulela očima, ale udělala to tak teatrálně, že zjevně pochopila.

Na Pepper bylo skvělé, že chápala spoustu věcí. Například to, že ty peníze za prodej zpuchřelé knihy potřebuju víc, než jsem ochotná připustit. A že bych takových rozpadlých svazků vypustila na svobodu klidně tucet, pokud by to znamenalo, že aspoň na jeden další den zajistím rodině střechu nad hlavou.

Zároveň věděla, že jestli existoval někdo, na koho se mohla za všech okolností spolehnout, tak to byla Chloe Sampsonová.

Člověk, který všechno zařídí. Holka pro všechno. Otrokyně.

A od nynějška očividně také hrdá majitelka pirátské kopie výtisku *Obratníku Raka*.

2

CHLOE

Naše loupež se zdařila přesně podle plánu.

Pepper zvládla zabavit Gundersona úplně bez problémů. Patřil totiž k lidem, kteří i nákupní seznam pročítají dvacet minut. Gunderson měl bezkonkurenční smysl pro detail, což z něj dělalo skvělého knihovníka. Jen na schůzích zaměstnanců už nám to jako přednost nepřipadalo. Jednou si dokonce připravil prezentaci na téma Abecední posloupnost při použití pomlček a odsuvníků. Nechápejte mě špatně, takové věci jsou ve světě knih samozřejmě důležité, ale měl to raději shrnout ve dvou větách a rozeslat e-mailem.

Nicméně Pepper mu položila otázku ohledně nové podoby našeho online katalogizačního systému a on nasadil svůj obvyklý monotónní hlas a dokázal se toho tématu držet dobrou půlhodinu. Když jsem s náručí plnou ukradených knih procházela kolem, věnoval mi jen letmý pohled a vrátil se ke svým milovaným klíčovým slovům a třináctimístným ISBN.

Ubohá Pepper si tentokrát zkrátka vytáhla kratší sirku. Já jsem zatím vypáčila dveře na místě spolujezdce v pojízdné knihovně a harlekýnky strčila pod sedadlo. *Obratník Raka* jsem pak schovala do úložného prostoru v palubní desce svého

zrezivělého kombíku, než si ho před odchodem domů budu moct vyzvednout. A ta chvíle nastala právě teď.

Osm hodin vyklízení knih zanechá na těle větší stopy, než byste si mysleli, přestože je tomu tělu teprve dvacet čtyři let. Právě jsem stála přede dveřmi našeho domu, které byly napůl natřené zelení v barvě mořské pěny a napůl pokryté rzí v místech, kde se oloupaly, když se k mé smůle s třesknutím otevřely dokořán.

„Chloe, *konečně*!" vykřikla nejstarší z mých sourozenců a řítila se ke mně.

Přestože Trixie byla nádherná patnáctiletá dívka v rozpuku puberty, která svou jasnou pletí, přirozeně rovnými zuby a sebejistotou o čtyřicet let staršího průměrného muže popírala veškeré zákony dospívání, zdálo se, že za všech okolností jen sprintuje. Pokud tedy zrovna nepochodovala, nepřecházela sem a tam, nedělala salta, nebo do něčeho nevrážela. Zkrátka se nehodlala zabývat ničím, co by se nedalo vyjádřit nějakým aktivním slovesem v jeho nejaktivnější podobě.

„Neuvěříš, co se dnes stalo," zvolala celá rozzářená. Což byla další věc, kterou dělala prakticky neustále. Zářila. Byla jediným člověkem na světě, jehož sluníčková povaha sahala tak hluboko, že vlastně vycházela přímo z její fyzické podstaty. „Hádej, který z náhradníků právě získal startovací místo v debatním klubu."

„Penny Harlowová?" hádala jsem. Přestože jsem správnou odpověď už znala, nemohla jsem odolat a dál předstírala nevědomost. Mezitím jsme prošly našimi titěrnými dveřmi do obýváku. Cestou jsem ze všech sil ignorovala hromady bot, batohů a dalších odhozených věcí, které k mládí tak neodmyslitelně patřily.

„Pche. Samozřejmě, že ne. Penny ani nedokáže ve třídě zvednout ruku, aniž by jí při tom na těle vyrazila kopřivka."

„Jacob Jarabecki?"

„Chloe, Jacob nezvládne utvořit jedinou souvislou větu, pokud se netýká fotbalu. A i tak v polovině případů nedávají smysl." Sestra pak v náznaku podráždění našpulila rty. „To se jako *snažíš* být protivná?"

„Jo, tak trochu," přiznala jsem, ale nejdřív jsem se k ní nahnula a políbila ji na tvář. Jako vždycky voněla po čerstvě pokosené trávě se zemitými podtóny radosti ze života. Neptejte se mě, jak taková radost ze života vlastně voní, protože bych to stejně neuměla vysvětlit. Potřebujete vědět jenom to, že je přitažlivá a nenucená, a kdyby někdo našel způsob, jak ji stáčet do flakonků a prodávat, vydělal by majlant. „To je úžasná novina, Trixie. Zasloužíš si to."

Než jsem ji stačila pustit, objala mě kolem krku. „Ne… vlastně nezasloužím. To místo jsem dostala jen proto, že máma Sonyy a Sashy je donutila odstoupit. Tvrdila, že cesta vychází příliš draho. A prý nevidí důvod, proč by měla platit za to, že se na veřejnosti hádají, když to stejně neustále dělají i doma a je to zadarmo." Trochu se odtáhla a studovala můj výraz. „Je to v pohodě, že jo? Můžeme si to dovolit? Tým jezdí pryč jen každý druhý týden a já bych se mohla zúčastnit nějakého charitativního běhu a něco přispět."

Pomyslela jsem na ukradenou knihu schovanou v palubní desce auta a v duchu zaúpěla. Tolik k nové myčce.

„Jasně, Trix," ujistila jsem ji. „Nelámej si s tím hlavu."

Nepřestala jsem se usmívat, dokud jsem neměla jistotu, že v mé tváři neuvidí nic než hrdost na její úspěch. Pomoc se dostavila v podobě mých dalších dvou sourozenců, kteří se do obýváku přiřítili jen o pár vteřin později. Abych byla přesná, přiřítil se jen Theo. Když se objevil Noodle, měl svěšená ramena a těžký krok, který jsem už velmi dobře znala.

„Trixie ti vypráví o tom pitomém debatním klubu?" zeptal se Theo. Ve svých jedenácti byl benjamínkem rodiny, ale měl skvěle našlápnuto k tomu, aby nás všechny přerostl. Na jeho kostech se zkrátka ne a ne usadit nějaké to maso, takže byl neustále samá ruka, samá noha. Každé ráno dokázal úplně sám spořádat celou krabici cereálií (napodobenin Cheerios) a na závěr dne si jako dezert dopřával druhou krabici (tentokrát neznačkových skořicových křupinek). A to ani zdaleka nepokrylo

celkovou spotřebu kalorií, které jeho tělo den co den potřebovalo, aby se udrželo v chodu.

„Pche," odfrkl si. „Debaty nikoho nezajímají. Kdo by si chtěl před hledištěm plným dospěláků povídat o politice?"

„Spousta lidí," podotkla jsem. „Obzvlášť takových, kteří se jednoho dne chtějí politikou s hromadou dospěláků zabývat."

Odbyl mě bezstarostným mávnutím ruky, které dokážou předvést jen puberťáci, jejichž jediným zájmem je naplnit si žaludek.

„To je fuk. Úplně jsem ti zapomněl říct – ten vědecký projekt mám mít už na zítra. Nemáme nějaký oxid dusný?"

Zamrkala jsem. Jeho hlava už byla stejně vysoko jako ta moje. „Samozřejmě, že nemáme. Není to náhodou rajský plyn?"

„*Fajn*." Našpulil spodní ret, ale podobně jako v případě Trixie i jeho optimismus měl hluboké kořeny. „A co takhle dusičnan amonný? Ten není tak těžké sehnat, ne?"

„To tedy je. Používá se k výrobě výbušnin. Co vás v té škole vlastně učí?"

Theo byl opravdu chytré dítě a ohromně jsem mu přála, že se mu podařilo dostat na vytouženou státní školu, ale začínalo být trochu únavné muset před ním zamykat všechno, co se dalo považovat za hořlavinu.

Než jsem stihla položit další doplňující otázku, která se týkala toho, zdali náš dům bude v době večeře ještě stát, ucítila jsem zatahání za spodek trička.

Pohlédla jsem dolů a uviděla Noodla, jak žmoulá jeho lem v nervózních prstech.

„Už se to zase stalo," řekl jako obvykle prostě a na rozdíl od svých sourozenců i tiše. Výsledek byl ale stejně katastrofální. „S létajícím talířem. Trénovali jsme chytání."

Potlačila jsem zaúpění. Toho jsem se bála. „Přece jsme se dohodli, že trénovat už budete jenom v parku."

Noodle naznačil pokrčení rameny. Většinou se nijak zvlášť neprojevoval, pokud tedy necvičil našeho psa Gumídka.

Gumídka, který nikdy v životě neaportoval jedinou věc. Gumídka, který byl beznadějně nevycvičitelný. Gumídka, který toho denně spořádal téměř tolik jako Theo.

Přestože byl Noodle o deset měsíců starší než Theo – máma je nazývala irskými dvojčaty a nebylo to kvůli rezavým vlasům, které jsme měli všichni –, byl o poznání menší. A bál se všeho, co se nepohybovalo na čtyřech končetinách. Každý den se celé hodiny snažil trénovat našeho uslintaného sípajícího buldoka a naučit ho aspoň nejzákladnější povely, ale běda, pokud se ho jeho starší sestra pokusila dostat z komfortní zóny. Když byl ještě batole, nechtěl jíst téměř nic jiného než nudle s máslem, a tak také vznikla jeho přezdívka. Bylo praktičtější oslovovat to milé plaché dítě se slabostí pro těstoviny Noodle, než používat jeho skutečné jméno Aloysius.

Vlastně *jakékoli* oslovení bylo lepší než tohle. Skutečně jsem nechápala, na co naše máma myslela, když vyplňovala naše křestní listy. Clotilde, Beatrice, Theodore a Aloysius byla jména, s nimiž se v městečku s jedinou samoobsluhou žilo opravdu těžce.

„Kdy se to stalo?“ zeptala jsem se, protože ze všech katastrof, kterým jsem čelila, byla tahle nejnaléhavější. Peníze představovaly pouhý materiální problém a k chemickým pokusům stejně neodvratně dojde, ale nezkrotný létající talíř nám mohl potenciálně strhnout na hlavu nebeskou klenbu.

Noodle přešlápl z nohy na nohu. Jeho pihovatá tvář byla pokrytá cákanci od bláta a pod nehty měl tolik špíny, že se mě zmocnilo podezření, jak trávil celé odpoledne – nejspíš se ten nešťastný létající talíř pokoušel získat zpět sám.

„Asi před hodinou,“ informovala mě Trixie. Pak udělala obličej a nakrčila nos. „Chtěla jsem se nabídnout, že mu pro něj dojdu, než se vrátíš, ale…“

„Ale je podělaná strachy,“ dokončil místo ní Theo.

„Jo? Nevšimla jsem si, že ty by ses do toho nějak hrnul,“ bránila se Trixie. „Celé odpoledne jsi vyndával ze skříňky pod umyvadlem jeden čistič za druhým a pročítal složení.“

Theo na ni vyplázl jazyk. „Dělal jsem *výzkum*."

„Jediné, co jsi dělal, je binec." Trixie se ke mně obrátila s vítězoslavným výrazem. „Všechno to nechal venku. Do poslední flašky. Když se člověk chce jít vyčůrat, musí si zahrát *zem je láva* s láhvemi bělidla."

Chtěla jsem si stisknout kořen nosu, ale pohled na vystrašeného Noodla mi v tom zabránil. „Tak jo," řekla jsem, a abych se obrnila, zhluboka jsem se nadechla. Dokonce se mi podařilo vytvořit úsměv, ačkoli mé vnitřnosti musely být stejně sevřené jako ty jeho. „Pěkně popořadě. Zajdu k panu Holmesovi pro ten talíř. Očekávám, že až se vrátím, všechny čisticí prostředky budou uklizené. A tím myslím všechny, Theo. Noodle se potřebuje osprchovat. A potom… vědecký experiment? Nácvik diskuse?"

„*Večeře*," rozhodly jednohlasně všechny tři děti, a to s takovým důrazem, že se o tom nedalo vyjednávat.

„OK. Večeře. Takže máme plán."

Zdržela jsem se ještě na tak dlouho, abych se sklonila k Noodlovi a políbila ho do zablácených vlasů, a pak už jsem zamířila zpátky ke dveřím. Kdybych tvrdila, že se mi přitom třásly nohy, byla by to spíš nadsázka, ale žaludek jsem měla opravdu pěkně sevřený. V tomto domě jsem žila dvacet dva z mých čtyřiadvaceti let a naším nejbližším sousedem byl po celou tu dobu Jasper Holmes. Vždy jsem se považovala za velmi přímočarého člověka, ale Jasperovy úrovně jsem nedosahovala. Jeho přímost hraničila s hrubostí a hloubku hrůzy, kterou dokázal vyvolat, mohly chápat jen děti, které žily ve čtvrti, jako byla ta naše.

Bydleli jsme v západní části města a všechny domy tu byly malé a nalepené jeden na druhý. Trávníky pokrýval spíš plevel než tráva. Auto odstavené na špalcích dominovalo nejednomu dvorku, a když se dalo do deště, člověk mohl odevšad slyšet vytahování hrnců a kastrolů. Všichni jsme se snažili zuby nehty udržet, ale každý den jsme mohli jen sledovat, jak se další vlákno lana trhá.

Platilo to pro všechny kromě Jaspera Holmese, tedy jediného člověka na světě, kterého jsem dnes netoužila vidět, jenže právě jemu jsem musela čelit. Velikost problému, který představoval Noodle a jeho ztracený létající talíř, by se dala srovnat například s výplatou omylem vyhozenou do koše nebo s vaničkou, která se vylila i s dítětem. Dokud svou plastovou hračku nezíská zpátky, bude nešťastný a ochromený pocitem viny.

Šance, že mi Jasper létající talíř vydá, byla asi tak velká, jako že se rozevře nebe a začnou z něj pršet zlaté cihly. Ale musela jsem to aspoň zkusit.

—

Zamířila jsem po příjezdové cestě a podlezla polámanou mříž na popínavé rostliny, která oddělovala náš pozemek od Jasperova. Celou dobu jsem v zádech cítila napjaté pohledy svých sourozenců. Jakmile jsem překročila pomyslnou hraniční čáru, bylo to, jako bych se ocitla v jiném světě. V magickém světě, kde keříky oleandru vyrážejí ze země zcela vzrostlé a chryzantémy kvetou ještě dlouho poté, co napadne první sníh. Uprostřed zahrady pod obloukem porostlým fialovými úponky vistárie stálo na bílém sloupku ptačí koupaliště, a přestože jsem nad naším domem nikdy neviděla nic jiného než hejno vran, tady se vesele cachtal jakýsi ptáček se žlutým zobákem.

Kdybych byla zapšklý stařík, který se ze všech sil snaží všem kolem sebe jenom ztížit život a zabaví každou hračku, která se náhodou dostane na jeho pozemek, moje zahrada by byla porostlá jedovatým býlím a plná skrytých propadlišť. Ale co já o tom vím? Třeba se Jasper snažil lidi nalákat dovnitř a ze svého domu udělal sladkou perníkovou chaloupku pro nic netušící pocestné.

Za oknem se mihl stín, takže mi bylo jasné, že mě pozoruje. Zaklepala jsem na dveře. On mě ale samozřejmě nechal čekat celých šedesát vteřin, a teprve potom otevřel.

„Co sakra chcete?“ vyštěkl.

„Odpověď přece znáte, pane Holmesi.“ Napjatě jsem se usmála a do hlasu jsem přidala špetku předstíraného veselí. Stejný tón jsem používala pokaždé, když se mě v knihovně některý z návštěvníků pokoušel přemluvit, abych na počítači vypnula rodičovský zámek ve vyhledávači. „Noodle vám sem dnes omylem hodil létající talíř.“

„A donutil vás, abyste se sem trmácela vy? To je typické,“ prohlásil. „Abyste věděla, takhle tomu chlapci nijak neprospějete.“

„Já vím,“ souhlasila jsem stále tím veselým tónem. „Ale je to ještě dítě, tak co kdybychom to nechali být?“

Tuhle prosbu jsem nevyslovila poprvé a hluboce jsem pochybovala, že to bylo naposledy. Lidé, kteří Noodla neznali, to nechápali. Buď se ho snažili ze všech sil udržet v dětství, nebo ho naopak nutili, aby dospěl. Jako by byl opožděný ve vývoji nebo se narodil coby stará duše nesoucí na bedrech všechnu tíhu světa.

„Dejte mu pokoj,“ chtělo se mi vykřiknout. *„Je mu teprve dvanáct. Miluje křížovky a mražené limonádové kostky. Se zvířaty vychází lépe než s lidmi. Touží, aby bylo na světě víc laskavosti, ale je dost chytrý na to, aby poznal ztracený případ. Proto je tak ustrašený a smutný. A ano, trochu přecitlivělý. Smiřte se s tím!“*

Nahlas jsem to samozřejmě nikdy neřekla. Jen jsem se upjatě usmívala.

„Vím, že bych ho sem měla poslat, aby si ten talíř vyzvedl sám, ale chtěla jsem se vám omluvit osobně,“ dodala jsem. „Snažím se ho přesvědčit, aby Gumídka trénoval radši v parku, ale on tam bez doprovodu nerad chodí. Děti bývají kruté, víte?“

Jasper Holmes na mě hleděl s úšklebkem na rtech. Jeho tvář patřila k oněm snadno čitelným a jeho rysy jako by vahou dlouhých let ztěžkly. Dala se z nich odečíst každá uplynulá vteřina. Navzdory pokročilému věku měl však na hlavě hustou sněhově bílou kštici a jeho ramena působila tak pevně, že z něj síla přímo sálala. Dovedla jsem si představit, že v mládí to musel být velmi

přitažlivý muž. Jen škoda, že jeho srdce bylo z kamene. Pokud tedy nějaké vůbec měl.

„Nemluvil jsem o létajícím talíři, vy hloupá," odsekl. „Měl jsem na mysli jeho jméno."

Překvapeně jsem zamrkala. Tohle byla novinka. Skutečný dialog jsme s Jasperem nevedli už velice dlouho. Naše setkání se téměř vždycky točila kolem práv majitelů nemovitostí s ohledem na dětské hračky, které přistály na cizím pozemku. Kdesi v hlubinách tohoto domu se ukrývalo asi tak třicet fotbalových míčů, podobný počet létajících talířů a starý baseballový míček, na který jsem rychle nadrápala sotva čitelné jméno *Babe Ruth*, než jsem ho Jasperovi hodila do zahrady, abych zjistila, jak zareaguje.

„Co je špatného na přezdívce Noodle?" chtěla jsem vědět a vnitřně se rozhodla, že oslovením *hloupá* se nenechám rozhodit. „Přezdívky má spousta dětí."

„Ale ne podle jídla." Zadíval se na mě přimhouřenýma očima. Stejně jako všechno, co s ním souviselo, působily mocně a jejich zářivá modř nikdy nevybledla. „Znával jsem kluka, kterému říkali Řízek."

Zaskočená ještě víc než předtím jsem znovu zamrkala. Tohle nebyla obyčejná konverzace. Kdybych ho tak dobře neznala, řekla bych, že to hraničilo s klábosením.

„To je legrační," souhlasila jsem. „Byl vegetarián?"

Jasper si odfrkl tak prudce, že jsem mohla vidět, jak mu od úst odlétla sprška slin. „Samozřejmě, že ne. Tenkrát ještě vegetariáni neexistovali. Jedli jsme, co se před nás postavilo, a byli vděční za každé sousto."

Zmocnilo se mě podezření, že se mě snaží urazit, ale ačkoli jsem chápala proč, zatím mi unikalo jak.

„A než se stačíte zeptat, řeknu to rovnou. Ne, nebyl to velký kluk," dodal. „Byla to ta nejprťavější lidská bytost, jakou jsem kdy poznal. Rvát se ale uměl, a tak dostal tu přezdívku. Každému chtěl hned nařezat, dokonce i těm, které nikdy předtím neviděl."

„Nejsem si jistá, jestli chápu, jaké z toho plyne ponaučení," podotkla jsem. „Noodlova přezdívka vám vadí, protože zní tak… slabošsky? Myslíte, že by měl mít nějakou silnější?"

„Myslím, že svět se vás vždycky snaží chytit za slovo. Měla byste si dát záležet na tom, abyste říkala jen to, co chcete, aby slyšel." Zamračil se. „A ten talíř vám nedám. Teď je můj."

Potlačila jsem zasténání. Po tom všem mě chce ještě donutit, abych prosila? Dveře se začaly zavírat, a tak jsem do mezery rychle strčila nohu.

„Pane Holmesi, prosím," začala jsem. „Vím, že jsem vám slíbila, že se to už nestane, ale popravdě řečeno, já ten talíř *potřebuju*."

„Nebuďte směšná. Nikdo nepotřebuje létající talíře. Jestli jste tak zoufalá, použijte porcelánový."

Navzdory mé noze se znovu pokusil zavřít, ale nehodlala jsem ustoupit. Pokud mě chtěl naučit, že cestou k úspěchu je postavit se a říct světu, co chcete, aby slyšel, pak jsem byla rozhodnutá se tím řídit. Koneckonců, co by mi asi tak mohl udělat? Ukrást *další* létající talíře?

„Vím, že vám to připadá jako maličkost, ale mě by nákup nového stál pět babek," řekla jsem a mé podráždění přitom vzrůstalo. „Přesně tolik bude stát Trixiina školní ročenka. Nebo nádrž benzínu do té mé staré rachotiny. Pět dolarů by mě stály značkové cereálie, kdybych je koupila místo těch ubohých napodobenin."

Zazíral na mou nohu a pak se mi podíval zpátky do obličeje. Ani s jedním očividně nebyl spokojený.

„Za co utrácíte, je váš problém, ne můj," zavrčel. „Vy mladí jste všichni stejní. Abyste věděla, ty neznačkové cereálie jsou stejně dobré jako ty originální. V polovině případů je dokonce dělají ve stejné výrobně."

To byla poslední kapka. Tenhle člověk s ptačím koupalištěm z mramoru, pěstěnou zahradou, hromadou nakradených sportovních potřeb a jen jedněmi ústy, která bylo třeba nasytit,

neměl nejmenší tušení, jak důležitá může být v rodinách typu té mé taková maličkost, jako je značka cereálií.

Ano, Theo spořádá celou krabici na posezení. A ano, když se to tak vezme, poskytnou mu stejné množství živin. Ale jíst každý den ty stejné laciné křupinky ze stejné laciné misky, to jednomu může pokazit morálku. Ne tak moc, aby se to dalo nějak změřit, ale trochu ano. Každé sousto je pak takovým připomenutím, že bez ohledu na to, jak usilovně pracujete a jak moc se snažíte ušetřit každý dolar, nikdy se na tom nic nezmění.

Vždycky musíte zase začít na dně.

„Prozraďte mi, pane Holmesi," začala jsem hlasem napnutým jako struna. „Jak dlouho žijete v tomhle domě? Padesát let?"

„Přibližně," souhlasil rozladěně. „A co?"

„Takže jste na vlastní oči den po dni viděl celý můj život," pokračovala jsem. „A nejspíš i život mé matky. Viděl jste všechny ty příšerné kluky, se kterými chodila a zoufale se přitom snažila najít někoho lepšího, kdo by ji odsud odvedl. Díval jste se, jak jednu příšernou známost střídá další. Každý zůstal jen na tak dlouho, aby ji zbouchl, a pak se přesunul na zelenější pastvinu. Viděl jste, jak si přinesla domů čtyři naříkající miminka a jak den co den zápasila o to, aby vždycky dostala sunar, čisté plenky a cereálie. Bez ohledu na to, jak laciné."

Jasperův výraz byl čím dál temnější, takže jsem usoudila, že přímý útok neočekával. Ale můj motor už dosáhl příliš vysokých otáček a výbuch se nedal zastavit.

„Viděl jste mě odjíždět na univerzitu i to, jak jsem se po dvou letech vrátila s nedokončeným vzděláním a obrovskou studentskou půjčkou, kterou bylo třeba splatit," dodala jsem. „A vsadím se, že jste věděl proč. Vsadím se, že jste to byl vy, kdo tenkrát zavolal sociálku."

Jeho pohled, který v tu chvíli zalétl kousek nad mou hlavu, mi prozradil všechno, co jsem potřebovala vědět. Přestože jsem mu v tomto konkrétním případě byla *vděčná*, že se do toho vložil, moc jsem to nezdůrazňovala. Podle informací, které

jsem získala od ženy, která mi zavolala, byla matka pryč celé dva týdny, než mé sourozence konečně vyzvedli a umístili do náhradní péče.

Trixie bylo teprve jedenáct. Theovi a Noodlovi sedm.

„Viděl jste všechno," pokračovala jsem s planoucím pohledem. „Opustila je. Odešla od vlastních dětí. Takže jo. Pro vás sice létající talíř za pět dolarů nic moc neznamená, ale pro Noodla ano. A jeho jméno vám nejspíš nepřipadá příliš *chlapácké*, ale on se s kartami, které dostal, snaží hrát nejlíp, jak dokáže. Vždycky mu můžu koupit nový talíř a taky to udělám, ale dnes jsem v knihovně doslova ukradla jednu knihu, abychom nějak vyžili. Pro mě to znamená hodně. Těch pět dolarů pro mě znamená opravdu moc."

Místo aby se okamžitě otočil na patě a zamířil dovnitř pro létající talíř, Jasper jen sklonil hlavu. Nebyla to moc silná reakce. Vzhledem k tomu, kolik jsem toho právě odhalila, mě to vlastně zklamalo. Ale aspoň něco.

„Jakou knihu?" zeptal se.

Ta otázka mě tak šokovala, že jsem bez zaváhání odpověděla. „Jmenuje se *Obratník Raka*. Je hodně stará a není v nejlepším stavu, ale existuje spousta sběratelů, kteří za ni rádi zaplatí pěkné peníze."

„*Obratník… Raka*?" opakoval a přitom se křečovitě chytil veřejí. Lekla jsem se, že se mu udělalo špatně, ale on jen potřásl hlavou, jako by se snažil projasnit myšlení. „Víte to jistě?"

„Myslíte ten název, nebo že je tak cenná?" zjišťovala jsem. Aniž bych čekala na odpověď, dodala jsem: „Na obě otázky odpovídám ano. Studium na knihovnici jsem sice ukončila v půlce, ale nevzdělaná nejsem. Číst umím a taky dokážu rozpoznat hodnotu historického dokumentu."

Zavrčel. Ten zvuk mi připadal natolik odsuzující, že jsem svého doznání začala litovat.

„A než to v knihovně naprášíte, měl byste vědět, že jsem tu knížku našla vyhozenou ve sklepě, takže určitě nikomu chybět

nebude. Někdo si dal kdysi velkou práci, aby ji pečlivě schoval – nejspíš spolu s výtisky *Jako zabít ptáčka* a *Barva nachu*. Vždyť víte, jak upjatí dokážou lidé na maloměstě být."

Tou dobou už jsem došla k závěru, že zaprvé: řekla jsem toho víc, než bylo zdrávo, a zadruhé: ten létající talíř už nikdy neuvidím. Dala jsem Jasperu Holmesovi další dvě vteřiny na to, aby udělal správné rozhodnutí. On na mě ale jen zíral, jako bych si právě vytáhla z hrudi zkrvavené srdce a nabídla mu ho jako svačinku. Vzdala jsem to.

S povzdechem jsem se otočila a vydala se zpátky. Ptáček se žlutým zobákem v tu chvíli klokotavě zaskřehotal. Znělo to trochu jako moje auto, když se ho za příliš chladných rán snažím nastartovat a ono se touží rozjet téměř tak moc jako já.

„Já vím, kámo," řekla jsem a konečky prstů přitom zčeřila hladinu jeho brouzdaliště. „Ale co s tím naděláme? Tohle je přísně vzato jeho pozemek. Dokud se sem budeme vracet, může se k nám chovat, jak se mu zamane."

3

CHLOE

Kdybych byla inteligentní žena, řídila bych se zlatým pravidlem všech rodičů na celém světě a šla do postele, jakmile děti usnou.

Trixie, Noodle ani Theo si už dávno nepotřebovali zdřímnout po obědě, ale všichni obvykle tvrdě usnuli, jakmile se večer dotkli hlavou polštáře. Ráda bych to považovala za známku toho, že den prožili naplno, tělo i mysl unavené zábavou, kterou si v každém čtyřiadvacetihodinovém cyklu stačili užít, ale ve skutečnosti jsme všichni žili ve stavu neustálého vyčerpání.

Za obvyklých okolností jsem se snažila udržovat hladinu svých úzkostí na minimu – tedy pokud šlo o účty, Theovy pokusy, při nichž jen těsně nedošlo ke smíchání čpavku a bělidla, protože chtěl zjistit, proč s tím každý tak nadělá, nebo skutečnost, že Noodle musel opakovat pátou třídu, protože jeho učitelé odmítali přijmout, že inteligence nespočívá jen ve schopnosti správně zaškrtnout políčka v testu. Většinou se mi to celkem dařilo, ale když jsem se z Jasperova domu vrátila s prázdnýma rukama, nejspíš vycítili, že něco není v pořádku. Už zase.

Theo se beze slova pustil do prostírání stolu. Trixie vytáhla z mrazáku pytlík zeleniny, aby připravila čínu. Noodlovi se podařilo vmanévrovat Gumídka do kouta, kde se s ním pokoušel

nacvičovat sedni a zůstaň – což vypadalo tak, že se pes převalil na záda a žadonil o drbání bříška.

Takže ano. Ihned po večeři se všichni svalili do postelí a upadli do hlubokého spánku. Já jsem se usadila na gauč se svým starým univerzitním laptopem na klíně a společnost mi dělali slintající buldok a *Obratník Raka*.

„Tak se na to podíváme," řekla jsem a začala psát. *Velice starý a velice opotřebovaný výtisk, potrhaný a na několika stránkách znehodnocený vepsanými poznámkami…* Uf. Co si to tu nalhávám? O takovou nabídku se lidé fakt neporvou.

Rychle jsem smazala, co jsem právě napsala.

„Přemýšlej, Gumídku," prohlásila jsem a oběma rukama pohladila psovy hebké uši. Zabručel a nechal se, ale bylo vidět, že ani on není z mého marketingového talentu dvakrát nadšený. A ani ze mě. Byla jsem totiž tou členkou Sampsonovy rodiny, která ho nekompromisně nutila ke každodenní vycházce k poštovní schránce a zpět. Nikdy jsem proto nemohla patřit k jeho oblíbencům.

„Musíme tomu dodat šmrnc. Co třeba… *Jedinečná samizdatová kopie opatřená poznámkami. Tento skrytý poklad plný skandálů a intrik čeká jen na to, až si ho pořídíte domů*."

Tohle sice znělo dobře, ale nebyla to tak úplně pravda. Poznámky, které jsem v knize zahlédla, spíš působily, jako by si párek puberťáků posílal ve studovně vzkazy, než jako hluboká literární analýza. Odsunula jsem laptop stranou a listovala knihou, dokud jsem nenašla další na okraj vepsanou zprávu.

„To, že už ji tu mám u sebe v posteli, že na mne dýchá, že mám v ústech její vlasy, to je pro mne něco jako zázrak," četla jsem nahlas. Hned vedle těchto vět stálo téměř nečitelným rukopisem, který jsem viděla už dříve, vepsáno: *O morálnosti hlavní postavy si klidně můžeš myslet své, ale tohle zní, jako by svou ženu miloval. To respektuju.*

A opět následovala slova vyvedená elegantním písmem:

Tohle není láska. Hned v následujícím odstavci popisuje, jak jí po těch vlasech leze veš. Vidíš?

Znovu se na ni podívám, víc zblízka. Její vlasy obživly. Odhrnuji prostěradlo – tam je jich ještě víc. Hemží se na polštáři.

Lásku vši nezastaví.

To říkáš jen proto, abys mohl odporovat.

Miloval bych tě, ať bys na sobě měla jakékoli brouky. Dal bych cokoli, kdybys na mě dýchala, kdybych měl tvé vlasy v ústech, kdyby se tvé vši ukládaly ke spánku vedle těch mých.

Tady rozhovor končil. Nemohla jsem si pomoct, ale s autorkou onoho krásného, úhledného rukopisu jsem cítila jistou spřízněnost. Líbilo se mi, že byla tak přímá a že neváhala svému milenci na rovinu říct, že jen rád oponuje. Ono to tak totiž *skutečně* znělo.

Ale abych byla upřímná, to, co napsal, mi zároveň připadalo svým způsobem sladké. Hlavní myšlenkou *Obratníku Raka* bylo, že i ten špinavý a nechutný zvířecí chtíč má v životě člověka svůj význam. Sice ne nutně *pozitivní*, ale přesto důležitý. A ten kluk s tím neúhledným písmem to nejspíš vycítil.

Teď už zcela zaujatá jsem listovala rychleji a hledala, jestli nenajdu ještě nějaké další vzkazy, které si ti dva vyměnili. Po několika kapitolách jsem je objevila. Dokonce jsem si uvědomila, že jsem si při jejich čtení sedla víc zpříma.

Bude se chtít poohlédnout po garsoniéře se zahradou a určitě s vanou. Chce být chudá romanticky. Znám ji. Avšak tentokrát jsem se na ni přichystal.

Ty jsi taky taková, C. Myslíš si, že chudoba je romantická, ale to je tím, že jsi ji nikdy nezažila.

To není fér.

Stejně jako sledovat, jak jdeš tančit zavěšená do W. Myslela sis, že to nezjistím? Najdi stranu 131.

„Ale ne, ono se to mezi nimi pokazilo," zamumlala jsem s očima navrch hlavy. Opřela jsem se a srdce mi v hrudi podivně poskakovalo. Pes zavrčel, ale nakonec mi tu změnu polohy toleroval. „Co myslíš, Gumídku? Měli bychom pokračovat?"

Neodpověděl. Čtení soukromých vzkazů mi připadalo nepatřičné, připadala jsem si jako voyeur u klíčové dírky. Ale tu knihu jsem technicky vzato našla v knihovně. Někdo si dal sice záležet, aby ji schoval v hlubinách sklepa, ale knihy v knihovně byly přece veřejným majetkem. Měla jsem právo si zalistovat.

A tak jsem pokračovala. Když jsem se dostala na stranu 131, našla jsem na ní jasně podtrženou jen jedinou větu. *V ženských je něco zvráceného... V hloubi duše jsou to všechno masochistky*.

Zasmála jsem se. Bylo jasné, jakou hru spolu hráli. Tam ale veškerá komunikace ustala. Od své nové kamarádky C. už jsem nenašla žádnou vtipnou reakci, žádné odkazy na další stránky, kterými by svému nabručenému milenci odpověděla. Tou dobou mě už laptop ani inzeráty na eBayi nezajímaly, a tak jsem se zabořila do polštáře a pokračovala ve čtení. O knihu jako takovou mi vůbec nešlo, ale ty poznámky vepsané na okrajích mě úplně pohltily.

Což byl také důvod, proč jsem na nenadálé zaklepání na dveře reagovala vyjeknutím. Gumídek tázavě zvedl jedno ucho, ale v domě plném adolescentů byl na hluk zvyklý, a tak zase zavřel oči a pokračoval v dřímání.

Já jsem se na rozdíl od něj tak rychle uklidnit nedokázala.

„Kdo to k čertu může být?“ zamumlala jsem a položila nohy na podlahu. Pohlédla jsem na hodiny. Bylo půl jedenácté, všední den. Sice ne tak pozdě, aby se nutně muselo jednat o někoho nebezpečného, ale neobvyklé to rozhodně bylo.

Klepání se ozvalo znovu, tentokrát ostřeji. Poslední, co bych teď potřebovala, byli mí tři rozespalí sourozenci, kteří se vypotácí z postelí s otázkou, co se děje. Rozběhla jsem se otevřít. Jakmile jsem tak učinila, abych zjistila, kdo – nebo co – je na druhé straně, naprosto jsem ztuhla.

„Nate.“ Škvírou ve dveřích mi kdosi strčil do ruky neonově žlutý létající talíř. „Přinesl jsem tu věc vašeho bratra.“

Hračku jsem přijala a dokázala zareagovat jen zamrkáním. Při pohledu na Jaspera Holmese, jak se v celé své stoosmdesáticentimetrové slávě tyčí na mém prahu, jsem zamrkala podruhé.

Věděla jsem, že Jasper teoreticky není *úplný* poustevník. Každý týden jste ho mohli vidět ve městě nakupovat a jeho starý ford z roku 1940 při tom brázdil silnice téměř stejně hlučně jako moje auto. Poměrně dost času trávil na zahradě a v zahradnických potřebách, o čemž svědčil stav jeho květin, a jednou dokonce zašel na vánoční slavnost, ačkoli tenkrát se rychle vytratil už v okamžiku, kdy se malý Ježíšek začal s křikem dožadovat výměny plenek. Sousedské návštěvy však neměl ve zvyku a uprostřed noci už vůbec ne.

Přesto tu stál.

„Nechcete… jít dál?“ zeptala jsem se a vynaložila přitom velké úsilí, aby to neznělo tak neochotně, jak jsem to cítila. Všichni čtyři jsme se snažili udržet dům v obyvatelném stavu, ale zatím jsem nenašla dost sil, abych se postarala o nádobí a tu hromadu nesloženého prádla, které se vršilo na pohovce. A to se ani nezmiňuji o všech těch učebnicích rozprostřených všude kolem. Vzhledem k tomu, že Theo nemohl jako vědecký projekt do školy připravit plyn ze čpavku a bělidla, spokojil se nakonec

s tím, že rozebral rádio a vyrobil citrónem poháněnou baterii. Pokud se nestane zázrak a on se nerozhodne uklidit, budou zbylé součástky ležet na stole ještě několik měsíců.

Jasper se mi zadíval přes rameno a jediným pohledem zhodnotil situaci.

„To rozhodně ne," prohlásil.

Nemohla jsem si pomoct a zasmála se. Většina lidí by aspoň předstírala, že si ničeho nevšimli. „No, ale stejně si toho vážím," zamávala jsem létajícím talířem. „Příště bude stačit, když ho prostě hodíte zpátky přes plot. My už si ho najdeme."

Místo aby můj zdvořilý pokus o rozloučení přijal, zaváhal. Několikrát se mu pohnuly čelisti, jako by přežvykoval slova, která nechce říct nahlas.

„Ta kniha," začal neochotně. „Ta kniha, o které jste se předtím zmínila."

V jeho tónu nezazněly žádné emoce. Bylo to prosté shrnutí faktů. Rozhodla jsem se oplatit mu to stejnou mincí.

„Co je s ní?"

„Chci ji od vás koupit."

„Vy ji chcete… koupit? Ode mě?" opakovala jsem. Větší šok by mi nezpůsobil, ani kdyby se prohlásil za vzkříšeného Henryho Millera, který se dožaduje svých autorských práv. „Proč?"

Zavrčel. „Záleží na tom? Tvrdila jste, že za ni můžete dostat slušné peníze. Já vám slušné peníze nabízím. Víc vědět nepotřebujete. Řekněte si částku."

Na taková slova vyřčená na mou adresu jsem čekala celý život. Vždycky jsem snila o tom, že budu patřit k lidem, kteří na kousek papíru napíší číslo a přesunou ho na druhou stranu stolu. K lidem, kteří vejdou do kanceláře a beze stopy ironie v hlase prohlásí: „Nechte nás o samotě." V mých představách jsem to vždycky dokázala udělat s klidem, jako by peníze odjakživa nebyly něčím, co jsem zoufale toužila vlastnit.

V tu chvíli jsem ale samozřejmě klidná nebyla. Místo toho jsem vyřkla první částku, která mi přišla na mysl.

„Milion dolarů."

Z Jasperových úst se ozval praskavý zvuk, který klidně mohl být smíchem. „Hezký pokus. *Takovou* cenu nemá žádná kniha."

Byla jsem studentkou až do morku kostí, a tak jsem ho hned opravila. „Ve skutečnosti existuje několik raně ilustrovaných biblí, které se za takovou cenu prodávají. A několik nedokončených rukopisů Jane Austenové se nedávno nabízelo na aukci za…"

„Vy víte, jak jsem to myslel. Řekněte si *rozumnou* cenu." Znovu se mi zadíval přes rameno do hlubin domu a zamračil se. „Žebráci by si neměli vybírat. Co takhle pět tisíc dolarů?"

„Pět *tisíc* dolarů?" V podstatě jsem to vypískla. Nebyl to sice milion, který by mi najednou spadl do klína, ale za takové peníze bych mohla pořídit spoustu věcí. Myčku. Novou střechu, a to bez splátek. Všechny výlety debatního klubu, jaké si Trixie bude přát. „Myslíte to vážně?"

„Vypadám snad jako někdo, kdo má ve zvyku žertovat?" Strčil ruku do náprsní kapsy a vytáhl z ní šek úhledně přeložený přesně uprostřed. Teprve v tom okamžiku jsem si všimla, jak se na naše setkání nastrojil. V minulosti jsem ho vždycky vídala v typickém oděvu washingtonských venkovanů, kteří dávno překročili důchodový věk: pracovní kalhoty, flanelové košile, a když to okolnosti vyžadovaly, i prošívaná vesta. Sváteční oblek, který měl na sobě teď, byl sice dost nemoderní, ale pečlivě vyžehlený a s dokonalými puky. „Tady máte. Je nevyplněný, ale podepsal jsem ho. Napište cokoli, co vám připadá fér."

„Přece mi nemůžete jen tak dát nevyplněný šek…"

„Máte tu knihu u sebe?"

„No, ano. Ale…"

„Tak bych si ji rád odnesl. *Hned*."

Založil si ruce na hrudi a zíral na mě s ústy staženými do přísné linky. Přestože je měl pevně semknutá, zdála se – podobně jako jeho ostatní rysy – příliš velká.

Byla jsem v pokušení šek roztrhat a říct mu, že kniha není na prodej. Nemůže přece přes dvacet let terorizovat sousedy

a potom se dožadovat koupě jediné cenné věci, kterou vlastnili. Navíc jsem si nebyla jistá, jestli se jí chci vzdát. Právě jsem se začínala seznamovat s nešťastnými milenci, kteří si jejím prostřednictvím posílali vzkazy. Bude stačit jediný pohled na jejich upřímné sentimentální blábolení a…

„No tak?“ ozval se. „Čas běží a já jsem každou vteřinou starší.“

V tu chvíli mi to došlo. Kdybych nebyla tak šokovaná pohledem na Jaspera Holmese na mé verandě a vyhlídkou na nevyplněný šek s mým jménem, poskládala bych si jednotlivé kousky skládačky už dřív. Takhle jsem na něj vytřeštila oči teprve teď, protože jeho slova konečně zapadla na správné místo.

Jsem každou vteřinou starší.

To byla nevyvratitelná pravda, ale kdysi *byl* mladý. Kdysi dávno byl přesně v mém věku. Mladý, plný nadějí a se spoustou snů, které chtěl celým srdcem následovat. Jestli jsem se nepřepočítala, muselo to být někdy v padesátých nebo šedesátých letech.

Takže ve stejné době, kdy na maloměstech, jako bylo to naše, kolovaly pirátské kopie *Obratníku Raka*. Ztěžka jsem polkla a sklopila oči k šeku ve své ruce. Neúhledný podpis mi okamžitě připadal povědomý.

Byl to on. Milenec, který rád odporuje.

„Dejte mi vteřinku,“ řekla jsem a běžela dovnitř pro knihu. Uchopila jsem ji s mnohem větší opatrností než dřív, jako bych se bála, že pokud s ní budu zacházet příliš hrubě, s lupnutím zmizí v oblaku kouře. Zmocnila se mě potřeba ještě jednou si ji prolistovat a tentokrát mnohem pečlivěji. Jenže Jasper mě sledoval ostřížím zrakem, který mé nutkání ještě zvyšoval.

Byla jsem si naprosto jistá, že ví, co je v té knize napsané. A že ví i to, že já to vím také.

„Je celá jenom vaše,“ řekla jsem a podala mu ji.

Místo aby ji stejně jako já uchopil s úctou, lačně po ní hmátl. Potom si ji zastrčil pod paži, jako by mu na jejím obsahu nezáleželo o nic víc než na plevelu, který dnes ráno tak nemilosrdně

vytrhal na zahradě. Dostal, pro co přišel, a chystal se odejít se stejně lhostejným výrazem, jakým se na mě díval vždycky.

Jenže já jsem ho z nějakého záhadného důvodu nechtěla nechat odejít.

„Počkejte!“ zvolala jsem. Zastavil se, ale zůstal otočený zády, a tak jsem se rozhodla vystřelit naslepo. Zkrátka jsem to zkusila. „Jak si můžete být jistý, že na ten šek nenapíšu částku, která vás přivede na mizinu?“

„To neuděláte,“ odpověděl a pokračoval v cestě. „Kdybyste byla zlodějka, bydlela byste v mnohem hezčím domě, než je tenhle.“

—

„Myslím, že bys ho měla vzít za slovo a napsat si tam těch pět tisíc.“

Pepper mi podala poslední krabici knih ze sklepa a hřbetem ruky si otřela čelo. Zůstala na něm špinavá šmouha, která se příšerně tloukla s jejími protáhlými očními linkami. Po dvou hodinách trmácení po schodech nahoru a dolů vypadala stejně vyčerpaně jako já, ale konečně jsme měly hotovo.

Sklepení bylo zbaveno prastarého pokladu v podobě zašlých a nechtěných knih, ale záhada Jaspera a *Obratníku Raka* zůstávala nevyřešená.

„To nemůžu,“ stěžovala jsem si, zatímco jsem se vlekla vzhůru, abych konečně vyhodila poslední knihy do popelnice. „I kdybych mu tu knihu prodávala v perfektním stavu – což fakt neprodávám –, vyšla by maximálně na polovinu.“

„Jo, ale zapomínáš na její citovou hodnotu. Jestli je Jasper Holmes skutečně tím mužem, který tam vepsal všechny ty zamilované vzkazy, pak pro něj má nevyčíslitelnou cenu.“ Zazubila se. Od chvíle, kdy jsem jí vyprávěla o dalších poznámkách, které jsem našla, a následné Jasperově nečekané noční návštěvě, doslova předla nadšením nad tím, jak je to celé romantické. Pepper

byla sice drsňačka ale pod tvrdou slupkou se ukrývalo měkké srdce. Nejspíš za to mohly všechny ty harlekýnky.

„Když si pomyslím, že psal tajné vzkazy, navíc do tak neslušné knihy, jako je tahle," dodala. „Kdo by to do toho starého ďábla řekl."

Zavrtěla jsem hlavou a šla si umýt ruce. Opět jsem byla oblečená na vyklízecí práce, ale už ne na dlouho. Teď když byl sklep hotový, jsem se měla vrátit na svůj post ne tak úplně knihovnice. Kvůli nedokončeným studiím jsem to místo totiž nemohla zastávat oficiálně. O víc než osmnáct babek na hodinu a slušnou lékařskou péči jsem si říct nemohla.

„Jaký starý ďábel? A jak to, že mě vy dvě zase pomlouváte za zády? Myslel jsem, že na poslední schůzi jsme si to už vysvětlili." Gunderson, tedy náš šéf a člověk, který si nikdy neoblékl nic jiného než trojdílný oblek s kravatou, se náhle vynořil za výdejním pultem. Ve tváři měl úsměv, kterým chtěl naznačit, že žertuje, ale nás neošálil. Ubohý Gunderson totiž v životě nedokázal ošálit vůbec nikoho. V tomto ohledu byl pro vedení knihovny zároveň nejlepším i nejhorším možným člověkem.

Proč nejlepším? Miloval pravidla a seznamy. Byl to organizační mág. A přestože se díval upjatě na… no, téměř na všechno, upřímně mu záleželo na službě veřejnosti.

A nejhorším? Zoufale si přál takový nebýt. V duchu si představoval, že je jedním z nás: zaměstnancem na částečný úvazek žijícím od výplaty k výplatě, co si občas s někým zašpásuje ve skladu. Ve skutečnosti to ale byl asi čtyřicetiletý otec tří dětí, který se tak bál riskovat, že své děti nutil nosit cyklistickou helmu i při venčení psa.

„Nebojte se, pane Gundersone," odvětila jsem a osušila si ruce. „To jsme nemluvily o vás." Vzhledem k tomu, že mě sledoval, pečlivě jsem vymyla dřez a pro jistotu přidala další dávku dezinfekce. Svým místem jsem si nebyla tak jistá, abych si to mohla s Gundersonem rozházet. „Můžu se rychle na něco zeptat?"

„Nevím," odvětil. „*Můžete?*"

Zaslechla jsem, jak Pepper kdesi za mými zády zabručela, ale mně Gundersonovy snahy o žoviálnost tolik nevadily. Na světě existovali muži, kteří dělali mnohem horší věci. Moje máma s většinou z nich chodila.

„Vy už tu pracujete dlouho, že?"

Okamžitě vypjal hruď. „Patnáct let a končit se rozhodně nechystám."

„Nevzpomínáte si, že byste tu někdy narazil na člověka jménem Jasper Holmes? Je to takový starší džentlmen, na svůj věk celkem mohutný a k smrti nepříjemný."

„No tak, Chloe. Takhle o našich čtenářích přece nemluvíme."

„O to právě jde… Já si nemyslím, že by u nás měl členství. Je to můj soused, ale nikdy jsem si nevšimla, že by sem byť jen nakoukl. Myslím, že veřejným službám nevěří. A nevěří ani tomu, že by čtení mohlo lidem přinášet radost."

„Nebo že nějaká radost vůbec existuje," špitla Pepper.

Gunderson se zamračil, aby ukázal, co si o takových posměšcích myslí, ale byl natolik zaujatý vším, co se týkalo knihovny, že se rozhodl mě nenapomenout. Vždyť jsem projevila takový zájem. „Myslím, že vím, o kom mluvíte. Jezdí po městě tím starým veteránem, že? A jeho zahrada vypadá jako stránka z příručky o zahradničení?"

Když jsem přikývla, zamračil se ještě víc.

„Jestli vám můžu poradit, držte se od něj dál," prohlásil. „Na vašem místě bych sbalil všechny své bratry a sestry a odstěhoval se někam daleko. S takovým člověkem totiž nechcete mít nic společného."

„Proč?" zajímalo mě. Rozhodla jsem se nekomentovat, že přestěhování čtyřčlenné rodiny nebylo jen finančně náročné, ale až k popukání nemožné. Naše kořeny sice nebyly nic moc, ale sahaly hluboko. Musely. Byl to jediný způsob, jak nepadnout. „Co je s ním?"

Gunderson se naklonil blíž. Jeho dech byl cítit vodou s celerovou natí, kterou mu manželka den co den balila do práce.

Nebylo to vyloženě nepříjemné, ale ani nijak líbivé. „Vy víte, že drbům nevěřím."

To jsem skutečně věděla. A věděla jsem i to, že nevěří na sněžného muže, kruhy v obilí a illuminát y. Pokud šlo o chemtrails, ještě se tak úplně nerozhodl. „Ale?"

„*Ale* když jste mluvila o tom, že je k smrti nepříjemný, nebyla jste tak daleko od pravdy," vysvětloval. „Jestli jsem to správně pochopil, svého času se dopustil mnohem horších věcí."

Studovala jsem jeho výraz, abych odhalila případné známky pokusu o vtip, ale on vypadal stejně jako vždycky – upjatý, lehce ustaraný a tak zoufale toužící být oblíbený, že si toho ani nebyl vědom.

„Říká se, že v šedesátých letech zavraždil nějakou dívku," dodal tlumeným hlasem. „Dívku z radarové základny. Ta jeho zahrada je tak krásně rozkvetlá proto, že tam zakopal její tělo."

4

1960

Když Catherine Martinová vyrůstala, musela se řídit třemi jednoduchými pravidly.

1. pravidlo: Udělej, co ti otec říká.
2. pravidlo: Odmlouvání ohledně pravidla číslo 1 vede k rychlému a ráznému trestu.
3. pravidlo: Catherine, pro lásku všehomíra, přestaň se konečně hádat a prostě to udělej. Tvůj otec toho má i tak až nad hlavu.

Vzhledem k tomu, že tato pravidla byla Catherine vštípena už v raném dětství (někdo by dokonce mohl říct, že jí byla vštípena *rychle* a *rázně*), nebylo těžké odvodit, že její otec toho měl až nad hlavu neustále, což by vám major Gene Martin potvrdil jako první.

„Catherine Winifred Martinová, v kolik hodin se v tomto domě podává snídaně?" zeptal se jí prvního rána jejich prvního dne na místě, kam byl čerstvě převelen. Vůbec ho nenapadlo, že by noční příjezd do Colvillu, který se odehrál někdy po půlnoci, kdy Catherine a její matka musely ještě vybalit základní věci

a rozestlat postele, mohl být vítaným – dokonce snad nutným – důvodem k tomu trochu si přispat.

„V šest nula nula přesně," odpověděla. Klesla na červenou umělohmotnou židli a už se natahovala po karafě s kávou, když si uvědomila, co si otec myslí o ženách pijících kofein.

„Stimulanty se pro dámy nehodí," říkal vždycky.

„Uvařím nám čerstvou konvici, hned jak odejde, Catherine," kontrovala pokaždé matka. „Buď trochu trpělivá. Co oči nevidí, to srdce nebolí."

Catherine spustila ruku a nechala ji klesnout do klína. Přestože se na snídani dostavila pozdě, byla už oblečená do žlutých letních šatů s kolovou sukní ušitou na míru a světle hnědé vlasy si učesala do úhledného drdolu. Její matka byla oblečená a upravená podobným způsobem. Před odjezdem na toto venkovské místo se jim totiž ještě v Dallasu podařilo navštívit módní salón. Obě vypadaly naprosto identicky – od úchvatné korálově červené rtěnky až po lodičky na nízkém podpatku. Jediný rozdíl spočíval v tom, že Catherinina matka vypadala tak unaveně, jak se ona sama cítila. Pod očima měla černé kruhy a kolem pevně semknutých úst vrásky, které by nedokázalo vyhladit žádné množství luxusního pleťového krému.

Ne že by si toho major Gene Martin všiml. Jediné, na čem mu záleželo, byla vojenská přesnost. Dokud měl na kalhotách nažehlené puky a boty se mu leskly, byl spokojený. Tělo navlečené v uniformě bylo jen přepravním prostředkem.

„Rád vidím, že jsi připravená na nový den," prohlásil. Vzhledem k tomu, že následovalo přikývnutí směrem ke sklenici s grepovým džusem, která stála před ní, Catherine usoudila, že jí byl její prohřešek odpuštěn. „Chystáš se do města, aby ses tu trochu porozhlédla?"

„No jistě," odvětila a začala do svého džusu vršit jednu lžičku cukru za druhou. Ten blivajs pila strašně nerada, ale její máma byla přesvědčená, že má zeštíhlující efekt. Catherine naštěstí zjistila, že s dostatečnou dávkou cukru se dá pozřít prakticky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Knihovna vypůjčených srdcí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.